

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **R. N.**
skazanego z art. 228 § 3 k.k. i in.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu, bez udziału stron,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku
Sądu Okręgowego w Przemyślu
z 16 grudnia 2021 r., sygn. II Ka 214/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Przemyślu
z 2 października 2019 r., sygn. akt II K 746/17,

postanowił
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji wywiezionej w sprawie skazanego R. N. obrońca wniosła o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, podnosząc, że wobec sformułowanych zarzutów zarządzanie wykonania skazanemu kary pozbawienia wolności jest nieuzasadnione. Podkreśliła także, iż Sąd Najwyższy, uchylając wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu, nie widział potrzeby stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec R. N.. Z tego powodu 22 czerwca 2022 r. R. N. po ok. 7 miesiącach odbywania kary pozbawienia wolności wyszedł na wolność. Z uwagi na niewykonanie przez Sąd Okręgowy w

Przemyśłu zaleceń Sądu Najwyższego sformułowanych w uzasadnieniu wyroku z 22 czerwca 2021 r. sytuacja procesowa R. N. jest tożsama jak w dacie wydania wyroku przez Sąd Najwyższy. W tej sytuacji – zdaniem obrońcy - brak jest podstaw do wykonywania kary pozbawienia wolności wobec R. N. z uwagi na znaczne prawdopodobieństwo ponownego uchylenia wyroku Sądu drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według którego orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Od dawna przyjmuje się w judykaturze, że korzystanie z rozwiązania przewidzianego w art. 532 k.p.k. może mieć miejsce tylko wówczas, gdy charakter zarzutów kasacyjnych wskazuje na oczywistą ich zasadność.

Nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, trzeba stwierdzić, że zawarta w kasacji obrońcy skazanego argumentacja nie jest tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej wadliwości kwestionowanego wyroku Sądu odwoławczego.

W tej sytuacji, respektując wyrażoną w art. 9 § 1 i 2 k.k.w. zasadę bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.

[J.J.]

(r.g.)